

Panium — Numărul Douăzeci și Trei

După încheierea alianței, el va lucra cu viclenie.

Jeff Pippenger

2026-03-20

Daniel 11:24 identifică perioada în care Roma păgână avea să domnească în mod suprem prin cuvântul „vreme”. O „vreme” reprezintă 360 de ani în aplicarea profetică, iar acei ani au început la cea mai faimoasă bătălie navală a istoriei antice, bătălia de la Actium, în anul 31 î.Hr. Au existat și alte bătălii navale care au fost mai mari și mai sofisticate din punct de vedere strategic, însă Actium a fost cea mai emblematică bătălie navală prin asocierea ei cu Marc Antoniu și Cleopatra.

Asemănătoare, în semnificație istorică, cu prăbușirea Zidului Berlinului în împlinirea lui Daniel 11:40 și cu Turnurile Gemene de la 11 septembrie în împlinirea Apocalipsei 18; căci atunci când Dumnezeu alege evenimentele istorice pentru a împlini Cuvântul Său profetic, El o face într-un mod care atrage atenția celui mai larg public posibil.

Și, după legământul încheiat cu el, va lucra cu viclenie; căci se va ridica și va ajunge puternic cu un popor puțin numeros. Va intra în pace chiar și în cele mai roditoare locuri ale provinciei; și va face ceea ce părinții săi n-au făcut, nici părinții părinților săi; va împărți între ei prada, jaful și bogățiile; da, își va pune la cale planurile împotriva fortărețelor, însă numai pentru o vreme. Daniel 11:23, 24.

Uriah Smith își încheie observațiile cu privire la alianța dintre Roma și Macabei din versetul douăzeci și trei printr-un comentariu referitor la poporul cel mic din verset.

„În vremea aceea, romanii erau un popor mic și au început să lucreze cu viclenie, sau cu siretenie, așa cum arată cuvântul. Și din acest punct ei s-au ridicat printr-o ascensiune constantă și rapidă la culmea puterii pe care au atins-o mai târziu.”

„[Citatul versetului douăzeci și patru].”

„Modul obișnuit în care națiunile, înainte de zilele Romei, intraseră în stăpânirea unor provincii prețioase și a unor teritorii bogate era prin război și cucerire. Acum Roma urma să facă ceea ce nu făcuseră nici părinții, nici părinții părinților lor; și anume, să primească aceste achiziții pe cale pașnică. Obiceiul, nemaiauzit până atunci, a fost acum inaugurat, ca regii să-și lase prin moștenire împărățiile romanilor. În acest fel, Roma a intrat în posesia unor provincii întinse.”

„Și cei care au ajuns astfel sub stăpânirea Romei au dobândit de aici un avantaj deloc neînsemnat. Au fost tratați cu bunătate și îngăduință. Era ca și cum prada și jaful ar fi fost împărțite între ei. Au fost ocrotiți de vrăjmașii lor și s-au odihnit în pace și siguranță sub egida puterii romane.

„La partea din urmă a acestui verset, episcopul Newton atribuie ideea de a prevesti planuri din fortărețe, și nu împotriva lor. Aceasta au făcut romanii din puternica fortăreață a cetății lor așezate pe șapte coline. «Chiar pentru o vreme»; fără îndoială, o vreme profetică, 360 de ani.

De la ce moment trebuie să fie datați acești ani? Probabil de la evenimentul adus în atenție în versetul următor.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 272, 273.

Smith continuă și identifică bătălia de la Actium din anul 31 î.Hr. drept punctul de început pentru cei trei sute șazeci de ani. După ce citează versetul douăzeci și cinci, Smith afirmă următoarele.

„Prin versetele 23 și 24 suntem aduși dincoace de alianța dintre iudei și romani, în anul 161 î.Hr., până la vremea când Roma dobândise stăpânire universală. Versetul care ne stă acum înaintea aduce în atenție o campanie viguroasă împotriva împăratului de la miazăzi, Egiptul, și desfășurarea unei bătălii remarcabile între oștiri mari și puternice. S-au petrecut oare astfel de evenimente în istoria Romei cam în această perioadă? — S-au petrecut. Războiul a fost războiul dintre Egipt și Roma; iar bătălia a fost bătălia de la Actium. Să aruncăm o scurtă privire asupra împrejurărilor care au dus la acest conflict.”

„[Marc] Antony, Augustus Caesar și Lepidus au alcătuit triumviratul care jurase să răzbune moartea lui Iulius Caesar. Acest Antony a devenit cumnatul lui Augustus prin căsătoria cu sora acestuia, Octavia. Antony a fost trimis în Egipt cu treburi de stat, dar a căzut victimă vicleniilor și farmecelor Cleopatrei, desfrânata regină a Egiptului. Atât de puternică a fost pasiunea pe care a conceput-o pentru ea, încât, în cele din urmă, a îmbrățișat interesele Egiptului, și-a repudiat soția, Octavia, pentru a-i face pe plac Cleopatrei, i-a dăruit acesteia provincie după provincie pentru a-i satisface lăcomia, a sărbătorit un triumf la Alexandria în loc de Roma și, în alte privințe, a insultat într-atât poporul roman, încât Augustus n-a avut nicio dificultate în a-l determina să se angajeze cu toată inima într-un război împotriva acestui dușman al patriei lor. Acest război era, în aparență, împotriva Egiptului și a Cleopatrei; dar, în realitate, era împotriva lui Antony, care se afla acum în fruntea treburilor Egiptului. Iar adevărata cauză a neînțelegerii lor era, spune Prideaux, că niciunul dintre ei nu se putea mulțumi doar cu jumătate din Imperiul Roman; căci, Lepidus fiind înlăturat din triumvirat, stăpânirea rămânea acum între ei, iar fiecare, hotărât să o poseze în întregime, a aruncat zarul războiului pentru dobândirea ei.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 273.

Profețiș, bătălia de la Actium identifică legea duminicală, căci ea a reprezentat a treia înfrângere a celor trei obstacole geografice care au întemeiat „stăpânirea universală” a Romei păgâne, după cum o descrie Smith. La fel ca în cazul Romei păgâne, atunci când al treilea obstacol al Romei papale a fost îndepărtat din cetatea Romei, a început „stăpânirea universală” a Romei papale în anul 538. Acei doi martori se referă la legea duminicală, acolo și atunci când Roma modernă biruiește atât a șasea, cât și a șaptea împărăție a profeției biblice și, făcând astfel, își învinge al treilea obstacol; stabilind astfel „stăpânirea universală” pentru patruzeci și două de luni simbolice.

Și i s-a dat o gură care rostea lucruri mari și hule; și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Apocalipsa 13:5.

Roma împotriva Egiptului

Dinamica profetică a războiului purtat de Augustus al Romei împotriva Egiptului și a Cleopatrei a fost determinată de răzvrătirea lui Marc Antoniu, iar acea dinamică profetică trebuie, prin necesitate profetică, să reprezinte dinamica profetică ce este reprezentată la legea duminicală.

La Actium, Roma a cucerit Egiptul, o putere alcătuită dintr-o alianță între un bărbat răzvrătit și o femeie nelegiuită. Alianța dintre Antoniu și Cleopatra este combinația dintre biserică și stat. La Actium, Roma lui Augustin a cucerit o putere reprezentată printr-o combinație nelegiuită de biserică și stat.

Chipul Fiarei

კლეოპატრა წარმოადგენს გახრწნილ ეკლესიას, რომელიც ანტონიუსთან არის შეკავშირებული, ხოლო ანტონიუსი რომის სიმბოლოა. მათ ურთიერთობაში მმართველი კლეოპატრა იყო, როგორც ამას ურია სმიტი აღნიშნავს, როდესაც ამბობს, რომ ანტონიუსი „კლეოპატრას, ეგვიპტის გარყვნილი დედოფლის, ხელოვნებისა და ხიბლის მსხვერპლად დაეცა“. ეკლესიისა და სახელმწიფოს კავშირმა, რომელიც ანტონიუსითა და კლეოპატრით არის წარმოდგენილი, კლეოპატრა ამ ურთიერთობაში მმართველ ძალად წარმოაჩინა; ამგვარად, ეკლესიისა და სახელმწიფოს ის შეერთება, რომელსაც მათი ურთიერთობა წარმოადგენს, შეესაბამება მხეცის ხატის განსაზღვრებას — ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთებას, სადაც ქალი აკონტროლებს ამ ურთიერთობას. აქტიუმი წინასწარმეტყველურად გამოხატავდა მალე მოსალოდნელ კვირადღის კანონს.

Аўгуст увасабляе папскую ўладу, якая заваюе Злучаныя Штаты пры набліжэнні неўзабаве надыходзячага нядзельнага закона. Марк Антоній ёсць рэспубліканскім рогам зямнога звера, а Клеапатра — пратэстанцкім рогам. Антоній і Клеапатра злучаюцца і прамаўляюць, як цмок, пры неўзабаве надыходзячым нядзельным законе. І Клеапатра, і Антоній з’яўляюцца сімваламі ўлады цмока, і калі яны цалкам злучаюцца разам пры нядзельным законе, — яны прамаўляюць, як цмок.

Dragoni

Atât Grecia, cât și Egiptul reprezintă, în mod profetic, o putere de tip dragon, iar și Antoniu a reprezentat o putere de tip dragon. Egiptul era sudul în Daniel unsprezece, iar Grecia era apusul. Egiptul a fost luat de Ptolemeu I după ce împărăția lui Alexandru s-a împărțit în patru părți. Ptolemeu I a devenit apoi primul împărat profetic al sudului, iar Cleopatra a fost ultima conducătoare ptolemaică din Egipt. Ptolemeu s-a născut în Macedonia, locul de naștere al lui Alexandru cel Mare.

Macedonul se afla în nordul Greciei și își revendica originile strămoșești din eroii mitici greci. Cetățile-stat grecești din sud îi considerau pe macedoneni mai barbari decât eleniștii Greciei meridionale. Macedoneni aveau o monarhie, iar cetățile-stat sudice (poleis), precum Atena, Sparta, Teba, Corint etc., se aflau în sudul și centrul Greciei și în insulele Mării Egee. Aceste poleis aveau adesea guvernări democratice, oligarhice sau mixte, pe când Macedonul era o monarhie centralizată, cu o puternică dinastie regală (Argeazii). Totuși, toți erau eleniști, iar când Roma a intrat în istorie, i-a desemnat pe eleniști drept greci. Cleopatra a fost ultima conducătoare ptolemaică, ceea ce reprezenta tribul monarhic al grecilor din împărăția de nord, provenit din regiunea Macedonului, adică din nordul Greciei.

Regele de la Miazăzi

Cleopatra a fost ultimul conducător al regatului ptolemaic, care a început cu Ptolemeu I, când împărăția lui Alexandru s-a împărțit în patru. La bătălia de la Actium, regatul ptolemaic, împăratul literal al miazăzii, a ajuns la sfârșitul său. Următorul împărat al miazăzii avea să fie Egiptul spiritual, reprezentat de Franța ateistă în timpul istoriei Revoluției Franceze.

Iar trupurile lor moarte vor zăcea în ulița cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Apocalipsa 11:8.

Egiptul literal a fost împăratul literal de la miazăzi în raport cu împărțirea împărăției lui Alexandru, însă Egiptul spiritual este reprezentat ca împăratul de la miazăzi prin atributele profetice ale Egiptului, nu printr-o direcție literală.

Sud și Vest

Cleopatra, fiind ultimul conducător ptolemeic al regatului, a fost, din punct de vedere profetic, o putere dublă: greacă (vestul) și egipteană (sudul); pe când următorul, iar apoi regele spiritual al sudului, avea să fie Franța, de asemenea o putere dublă, reprezentată în Apocalipsa unsprezece ca Egipt și Sodoma. Desfrânarea Sodomei corespunde desfrânării Cleopatrei din vest, iar Cleopatra din sud corespunde ateismului Egiptului. Natura dublă a ultimului rege literal al sudului s-a aliniat cu primul rege spiritual al sudului.

A batalha de Áccio foi a aliança ímpia entre o dragão de Roma, de Antônio, e o dragão do sul e do oeste, de Cleópatra. Antônio e Cleópatra representam uma igreja e um Estado; assim, a conquista de Áccio por Augusto de Roma representa uma conquista em que Roma prevalece sobre uma dupla união ímpia que tipifica a imagem da besta. Trezentos e sessenta anos mais tarde, em cumprimento de Daniel 11:24, Constantino dividiu Roma em leste e oeste, deixando a mulher de Roma no oeste e transferindo o homem de Roma para o leste. Uma conquista do sul e do oeste tipificou a divisão entre leste e oeste após um “tempo” de trezentos e sessenta anos, na batalha de Áccio. Num encontro anterior, a Antônio foi dado o leste de Roma e a Augusto o oeste; assim, Áccio reuniu leste e oeste, mas apenas por um “tempo”.

31 î.Hr. și 330

Isus întotdeauna ilustrează sfârșitul prin început; astfel, cucerirea de la Actium din 31 î.Hr. prefigurează împărțirea imperiului în est și vest în 330. Actium din 31 î.Hr. a fost alfa omegăi din cei 360 de ani care s-au încheiat în 330. Atât 31 î.Hr., cât și 330 prefigurează legea duminicală care urmează curând, așa cum este reprezentată în versetele șaisprezece și patruzeci și unu din Daniel unsprezece.

Un Alt Simbol

Antony we Roma, ari mu mubano na Cleopatra wo mu majyepfo n’uwo mu burengerazuba, ahagararira ubufatanye bw’impande eshatu buri mu bumwe bwabo bw’impande ebyiri bw’igishushanyo cy’inyamaswa. Umusaraba na wo ufitanye isano n’itegeko ryo ku Cyumweru,

bityo ukagira isano na Actium na 330. Ku musaraba, ubumwe bw'impande ebyiri bw'itorero na Leta bugaragazwa n'Abayuda (itorero ryononekaye) bifatanyije na Roma (Leta) kugira ngo bicishe Kristo. Umuntu wa gatatu muri ubwo bumwe bwo ku musaraba agereranywa na Baraba, kristo w'ikinyoma, izina rye rikaba risobanura "mwene se." Mu buryo bw'ikigereranyo, Baraba ni umuhanuzi w'ikinyoma iyo agereranyijwe na Kristo nk'Umuhanuzi w'ukuri. Roma yari Antony, kandi Cleopatra wo mu majyepfo n'uwo mu burengerazuba bagereranyaga Abayuda na Baraba.

Crucea se aliniază, de asemenea, cu Ilie pe Muntele Carmel, unde alegerea privea cine era profetul adevărat sau cel mincinos. Profetul mincinos de atunci era un simbol dublu, alcătuit din prorocii lui Baal și preoții dumbrăvii. Baal este o zeitate de parte bărbătească, iar preoții dumbrăvii o reprezentau pe Astarte, o zeitate de parte femeiască. Iudeii de la cruce erau Astarte, zeitatea femeiască, iar Baraba, contrafacerea Omului durerilor, era zeitatea bărbătească, Baal.

Cleopatra a fost deopotrivă împărăteasa sudului și împărăteasa apusului. Antoniu a fost chipul Romei, parte a triumviratului întreit care a jurat să răz bune asasinarea lui Iulius. Moartea lui Iulius prin douăzeci și trei de răni a reprezentat rana de moarte a papalității din 1798, în împlinirea versetului patruzeci din Daniel unsprezece. Augustin la Actium reprezintă vindecarea acelei răni de moarte. Rana este vindecată atunci când Antoniu și Cleopatra mor. Antoniu și Cleopatra reprezintă chipul fiarei din Statele Unite, care este o entitate profetică întreită, alcătuită din fiara pământului și cele două coarne ale ei. Antoniu este o parte, iar Cleopatra reprezintă celelalte două părți. Fie că este vorba despre Roma lui Antoniu, fie despre Egiptul și Grecia Cleopatrei, ele mor împreună la legea duminicală, când se încheie a șasea împărăție a profeției biblice. Din punct de vedere profetic, Cleopatra, în relație cu Antoniu, este amestecul dintre meșteșugul bisericesc și meșteșugul de stat, meșteșugul bisericesc seducând și controlând meșteșugul de stat.

A Doua Moarte Prefigurată

La un alt nivel profetic, relația Cleopatrei cu Iulius Cezar și cu Marc Antoniu reprezintă două momente în care meșteșugul bisericesc al Cleopatrei se află într-o relație cu arta de guvernare a Imperiului Roman. Ea a fost părăsită de Iulius în 1798, la prima ei moarte simbolică, în împlinirea versetului patruzeci din Daniel unsprezece; iar apoi ajunge la sfârșitul ei fără ca nimeni să-i vină în ajutor, la Actium, în împlinirea versetului patruzeci și cinci din Daniel unsprezece. Versetul patruzeci este alfa primei ei răni de moarte, care urmează să fie vindecată, iar omega versetului patruzeci și cinci este locul unde primește a doua și ultima ei moarte.

Ca și în cazul celor patru puteri romane din versetele șaisprezece până la douăzeci și doi, Cleopatra, ca simbol biblic, are mai mult de o semnificație, în funcție de context. Iulius a părăsit-o în 1798, când sprijinul regal a fost înlăturat, iar apoi rana ei de moarte este vindecată la legea duminicală; însă cei zece împărați din Apocalipsa șaptesprezece o nimicesc în cele din urmă prin foc, când își întâmpină a doua și ultima moarte.

Cleopatra este un simbol al naturii duale reprezentate de ateismul Egiptului lui Faraon și de filosofia religioasă a Greciei. Natura ei duală reprezintă arta guvernării a Egiptului și meșteșugul bisericesc al Greciei. Filosofia religioasă greacă este reprezentată de zeița greacă Atena, care era înfățișată printr-o statuie în templul ei, numit Partenonul. Atena este simbolul înțelepciunii, iar, ca

femeie, ea reprezintă o religie a educației omenești, în contrast cu educația divină.

Cele două coarne ale Statelor Unite sunt Republicanismul și Protestantismul, care au fost prefigurate în Franța prin Egipt și Sodoma. Egiptul este meșteșugul statului, iar Sodoma este meșteșugul bisericii; astfel, Republicanismul se aliniază cu Egiptul, iar Protestantismul cu Sodoma. Republicanismul este Egiptul, iar Protestantismul este Sodoma și Grecia. Simbolul educației omenești este zeița greacă Atena, al cărei templu era Partenonul, care își găsește geamănul modern în templul Partenon din Nashville, Tennessee. Simbolul bisericii corupte care se aliniază cu cornul republican în Statele Unite la legea duminicală este reprezentat ca Cleopatra, Astarte, Salome și Sodoma.

Kleopatra prikazuje faraonov ateizam i religiju Grka. Religija koja prati filozofiju ateizma jest štovanje grčke naobrazbe. Isus uvijek prikazuje svršetak kroz početak, a stablo u vrtu s kojega je bilo zabranjeno jesti bilo je stablo spoznaje dobra i zla, koje predočuje religiju grčke filozofije, što sestra White naziva „višim obrazovanjem“. To prepoznaje i naglašava Kleopatrinu grčku religiju mudrosti kao iskvarenu i krivotvorenu protusliku istinskoga odgoja u velikoj borbi između Krista i Sotone.

Nashville, Tennessee se numește „Atena Sudului”, iar Cleopatra a fost ultima regină literală a sudului. Ultima regină a sudului a preînchipuit următorul și primul împărat spiritual al sudului, împlinit în Franța ateistă. Franța ateistă preînchipuie Statele Unite, unde, în Nashville, Tennessee, „Atena Sudului”, este reprezentat în mod simbolic templul Partenon al zeiței Atena. Templul este situat la 2500 West End, în Nashville. Numărul douăzeci și cinci reprezintă ușa închisă din cele trei parabole ale lui Matei douăzeci și cinci. Cleopatra, ca regină atât a „sudului”, cât și a „vestului”, ajunge la „sfârșitul” ei în Atena Sudului.

Cu aceste considerații privind Actium, Cleopatra, Augustus și Antoniu, revenim la versetele douăzeci și patru până la treizeci din Daniel unsprezece. Poate că partea cea mai vagă a pasajului este aceea în care ei spun minciuni la aceeași masă.

Și inima amânduror acestor împărați va fi pornită spre a face rău și vor rosti minciuni la aceeași masă; dar nu vor izbuti, căci sfârșitul va fi tot la vremea hotărâtă. Daniel 11:27.

Datul stabilit în verset este 330, sfârșitul „vremii” din versetul douăzeci și patru. Datul stabilit reprezintă legea duminicală pentru Statele Unite și, de asemenea, reprezintă încheierea timpului de probă al omenirii pentru lume. Înainte de legea duminicală, cei doi împărați, ale căror inimi erau îndreptate spre a face rău, își vor spune minciuni unul altuia la aceeași masă. Înainte de legea duminicală din versetele șaisprezece și patruzeci și unu din Daniel unsprezece, doi împărați vor spune minciuni la aceeași masă, dar minciunile lor nu izbutesc. Cine sunt cei doi împărați care își spun minciuni unul altuia? Înainte de a răspunde la acest gând, vă voi reaminti unele simboluri pe care le-am abordat anterior în această serie.

Cei patru conducători romani reprezintă o varietate de simboluri profetice, în funcție de contextul în care sunt considerați. Deși sunt conducători romani, ca simbol ei reprezintă, în esență, istoria profetică a Iudeii antice pe măsură ce aceasta a trecut de sub dominația seleucidă sub dominația

romanilor.

Pompeu a fost un general, iar următorii trei conducători romani au fost toți Cezari. Iulius, în raport cu Augustus, a reprezentat două uniri întreite prin cele două triumvirate, cel dintâi neoficial, al doilea oficial. Toți cei patru conducători reprezintă legea duminicală în anumite contexte. Pompeu a cucerit țara cea slăvită; Iulius, reprezentat prin douăzeci și trei de lovituri de pumnal, este primul înger, căci el este primul Cezar, și îl prefigurează pe al treilea înger, care a fost Tiberiu. Tiberiu la cruce, care este legea duminicală, este de asemenea reprezentat prin douăzeci și trei, căci douăzeci și trei reprezintă ispășirea; iar crucea este o parte cât se poate de esențială a lucrării lui Hristos în unirea Dumnezeirii Sale cu omenirea noastră. Astfel, Iulius și Tiberiu sunt prima și a treia solie, reprezentate prin douăzeci și trei.

Iulius nu era figura romantică sub care este adesea înfățișat în mitologia hollywoodiană; era un om necruțător, însetat de putere. Tiberias era mai rău decât Iulius, căci ticăloșia lui este chiar menționată în verset, deoarece ultima literă a alfabetului ebraic este douăzeci și doi, iar prima literă este unu. Alfa este mai mică decât omega, iar ticăloșia lui Tiberias se află în versetul douăzeci și doi, care corespunde ultimei litere a alfabetului ebraic, iar între cei doi oameni ticăloși reprezentați de Iulius și Tiberias s-a aflat Augustus. Augustus reprezintă apogeul gloriei puterii și prestigiului Romei. Ca opus al primului și al celui de-al treilea mesaj, el este reprezentat prin litera treisprezece, care este un simbol al răzvrătirii. Augustus și-a asigurat împărăția prin înăbușirea răzvrătirii lui Antoniu și Cleopatra, cea mai vestită răzvrătire din istoria Romei.

Август је римска сила која је савладала трећу препреку и тиме је представљао закон о недељи, као и римску силу која влада током четрдесет и два симболична месеца побуне из тринаесте главе Откривења. Када се постави испред закона о недељи, Помпеј је и 1798. и 1989. година, чиме Помпеј постаје симбол Антиоха Великог који окончава Четврти сиријски рат од 219. до 217. године пре Христа, у испуњењу десетог стиха једанаесте главе. Јулије Цезар се затим усклађује са стиховима једанаест и дванаест и са битком на граничној линији, битком код Рафије 217. године пре Христа. Ту је Јулије такође Антиох Велики, а Август Цезар је такође Антиох Велики у бици код Панија из петнаестог стиха. Затим је у шеснаестом стиху Тиберије закон о недељи, али он није Антиох Велики, јер је ту он Помпеј, јер Исус увек крај приказује почетком. Тај стих означава крај Селеукидског царства, које је праслика краја Сједињених Држава као шестог царства библијског пророштва.

មានការគម្រើមបន្តថែមទៀតដល់តួរធុរិអំពីអុនកគុរបំប៉ងរៀបរយទាំងបួន
ហើយបន្តទាត់នោះតំណាងឲ្យបុរេតុតិសាស្ត្រលាក់កំហាំងនៃទិសសីលៗ
បន្តទាត់ម៉ាកាបនេនៅក្នុងខនីមុកបើ
ក៏បង្ហាញផងដែរអំពីបុរេតុតិសាស្ត្រលាក់កំហាំងនៃទិសសីលៗ បន្តទាត់មក
នៅក្នុងខនីមុកប្លែក រឿងរ៉ាវនរ្យមអធិរាជមិនជឿពុរ៖ តួរធុរតំណាងដោយរយៈពេលមួយ
គឺ បីរយហុកសិបឆ្នាំ។ បន្តទាត់នៃបុរេតុតិសាស្ត្ររ្យម ដល់តួរធុរតំណាងចាប់ពីខនីមុកប្លែក
រហូតដល់ខនីសាមសិប
ក៏ជាការបង្ហាញមួយនៃបុរេតុតិសាស្ត្រលាក់កំហាំងនៃទិសសីលៗផងដែរ។
វាបញ្ចប់នៃនៅក្នុងខនីសាមសិបមួយ នៅពេលបុរេធានបទផលសំបុត្ររ្យមមិនជឿពុរ៖
ទៅកាន់រ្យមមុតចេហ្មាបរ្យមមិនជឿពុរ៖នៃតមោននៃនៅក្នុងខននោះ ប៉ុន្តែនៃទិននោះ

venit ruptura; iar în conflictul care a urmat, Cezar a ieșit pe deplin biruitor.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 276.

Când Octavia a arătat că mariajul ei cu Antoniu era ca un legământ de unire, aceasta a identificat alianța maritală care fusese prefigurată mai înainte, în capitolul unsprezece, prin căsătoria din epoca elenistică a Berenicei cu regele seleucid Antiohus al II-lea Theos, în jurul anului 252 î.Hr. Berenice era fiica lui Ptolemeu al II-lea Philadelphus. Octavia și Berenice reprezintă căsătorii diplomatice sau, profetic, tratate. Versetele cinci până la zece identifică istoria căsătoriei diplomatice dintre împărățiile de la miazăzi și de la miazănoapte, iar când Marcu Antoniu și Octavian, cunoscut mai târziu ca Augustus Caesar, au aranjat căsătoria, ei au împărțit de asemenea împărăția în răsărit și apus.

बुरुंडसियिम का समझौता (40 ईसा पूर्व) मार्क ऐटनी और ऑक्टेवियन (जो बाद में ऑगस्टस कहलाया) के बीच एक वचिर-वमिर्श से सम्पन्न समझौता था, जिसका उद्देश्य नकिटवर्ती गृहयुद्ध के पश्चात् द्वितीय त्रमिर्वरि के भीतर उत्पन्न तनावों का समाधान करना था। इसमें रोमी प्रदेशों का वभिजन सम्मिलित था (ऐटनी को पूर्व, ऑक्टेवियन को पश्चिम), और इसे ऐटनी के ऑक्टेविया (ऑक्टेवियन की बहन) से विवाह द्वारा दृढ़ किया गया। 39 ईसा पूर्व में त्रमिर्वरि की मूल पाँच-वर्षीय अवधि समाप्त हो गई; ऐटनी 300 से अधिक जहाजों के साथ इटली के लिए रवाना हुआ, जिन्हें प्रारम्भ में बुरुंडसियिम में उतरने की अनुमति नहीं दी गई, अतः वे अंततः टारेंटम में जा लगे। दीर्घ मध्यस्थताओं के पश्चात् ऑक्टेवियन उससे वहीं मिला, जो ऐटनी की सेना की ऑक्टेवियन की सेना के साथ, और इसके विपरीत, युद्ध करने की अनच्छा के कारण सम्भव हुई थी। ऑक्टेविया ने एक प्रमुख मध्यस्थ की भूमिका निभाई, और ऐटनी को सेक्सटस पोम्पेय के विरुद्ध ऑक्टेवियन का समर्थन करने के लिए राजी किया। उन्होंने त्रमिर्वरि का नवीनीकरण और पाँच वर्षों के लिए (32 ईसा पूर्व तक) किया, जिसमें ऐटनी ने ऑक्टेवियन को 120 जहाज दिए, बदले में प्रतज्जात सैनिकों के, जिन्हें ऑक्टेवियन ने बाद में रोक लिया।

În anul 32 î.Hr. a avut loc o ruptură deschisă între cei doi antagoniști. Relațiile se deterioraseră din cauza propagandei, a orientării lui Antoniu spre Răsărit (împreună cu Cleopatra) și a consolidării lui Octavian în Apus. Octavian a respins propunerile ulterioare de conferință venite din partea lui Antoniu înainte de Actium.

În căsătoria diplomatică dintre împăratul de la miazănoapte (Antioh) și împăratul de la miazăzi (Ptolemeu), împăratul de la miazăzi a fost cel care a oferit mireasa; în căsătoria diplomatică dintre Antoniu (răsăritul) și Octavian (apusul), mireasa a fost oferită de apus. Ambele căsătorii diplomatice au eșuat, iar cel care a oferit fiica sau sora a ieșit în cele din urmă biruitor asupra puterii care a încălcat tratatul.

Mărturia celor trei

La sfârșitul Imperiului Seleucid a existat un al treilea tratat în care minciuni au fost rostite la aceeași masă. Aceasta s-a petrecut în contextul celui de-al Cincilea Război Sirian (202–195 î.Hr.), când Antioh al III-lea Magnus a exploatat slăbiciunea Regatului Ptolemeic după moartea lui Ptolemeu al IV-lea Philopator în 204 î.Hr. Ptolemeu al V-lea Epiphanes (Ptolemeu al V-lea) a urcat pe tron fiind copil (în jurul vârstei de 5–6 ani), lăsând Egiptul sub regenți și vulnerabil la haos intern, răscoale autohtone și amenințări externe.

अन्तयोकस मैगनुसले पानयिमको युद्ध (२०० ईसा पूर्व) जसता वजियहरूपछिकोइले-सरिया, प्यालेस्टाइन, र एशिया माइनरका प्टोलेमाइक प्रदेशहरूको ठूलो भागमा पहिले नै आक्रमण गरी कब्जा गरसिकेको थियो। मशिरलाई पूर्ण रूपमा वजिय गर्ने (जसले रोमी हस्तक्षेपको जोखिम उत्पन्न गर्थ्यो, कनिका रोमले उसलाई केही क्षेत्रहरूबाट टाढै रहन दबाव दडिरहेको थियो) सट्टा, उसले “संरक्षक” व्यक्तित्वको रूपमा एउटा कूटनीतिक वैवाहिक गठबन्धनको मार्ग अपनायो। १९७/१९५ ईसा पूर्वमा, युद्धको अन्त्य गर्ने शान्तिसन्धको भागस्वरूप, अन्तयोकस मैगनुसले आफ्नी कनषिष्ठ छोरी क्लियोपेट्रा प्रथम सायरा (जसलाई क्लियोपेट्रा सायरा पनि भनिन्थ्यो) को बालक प्टोलेमी पाँचौंसँग विवाह-नश्चय गरायो र त्यसपछि विवाह गराइदियो (विवाह १९३ ईसा पूर्वमा राफियामा सम्पन्न भयो; प्टोलेमी १६ वर्षका थिए, क्लियोपेट्रा १० वर्षकी थिइन्)।

Acasta a fost prezentată ca un gest generos: Antiohus s-a poziționat ca aliat și „protector” al tânărului rege, asigurând pacea, în timp ce își păstra câștigurile din Asia. Căsătoria i-a oferit o influență indirectă asupra Egiptului prin fiica sa (el nădăjduia că ea va rămâne loială rădăcinilor sale seleucide și va acționa ca o voce favorabilă Siriei în curtea ptolemaică). Strategia s-a întors împotriva lui, căci Cleopatra a trecut de partea soțului ei și a Egiptului, nu a tatălui ei, subminând controlul pe termen lung al lui Antiohus. Aceasta oglindește Pactul de la Brundisium (40 î.Hr.) și s-a raportat la evenimentele romane în mai multe feluri.

Așa cum Antoniu s-a căsătorit cu Octavia (sora lui Octavian) pentru a lega puterile rivale după un război aproape izbucnit, Antioh și-a folosit căsătoria fiicei sale cu Ptolemeu al V-lea pentru a oficializa o pace temporară și o împărțire teritorială (Seleucizii au păstrat cuceririle din nord, iar Ptolemeu a reținut Egiptul din sud).

Antiochus a acționat ca un tutore de facto asupra copilului-rege Ptolemeu al V-lea (prin legături de familie), asemănător cu felul în care Octavian (și Triumviratul) s-au poziționat în mijlocul unor viduri de putere sau rivalități. În ambele cazuri, figura „mai puternică” (Antiochus/Octavian) a căutat să obțină pârgie asupra unei contrapărți vulnerabile prin înrudire. Ambele aranjamente au adus o stabilitate pe termen scurt, dar „nu au propășit” pe termen lung din cauza neîncrederii subiacente — Cleopatra a favorizat Egiptul (subminându-l pe Antiochus), în timp ce orientarea lui Antoniu spre Răsărit (Cleopatra a VII-a) a dus la ruptura cu Octavian.

Minoratul lui Ptolemeu al V-lea, sub regenți, este paralel cu instabilitatea de după moartea lui Iulius Cezar (care a condus la formarea Triumviratului și la luptele pentru putere). Căsătoria Berenicei cu Antioh a marcat începutul istoriei Imperiului Seleucid în Daniel unsprezece, iar căsătoria fiicei lui Antioh cel Mare cu regele-copil al Egiptului a marcat sfârșitul Imperiului Seleucid. Încheierea căsătoriei lui Marc Antoniu cu Octavia a marcat sfârșitul regatului ptolemeic. Sfârșitul lui Iuda ca popor al legământului lui Dumnezeu a avut loc la cruce, iar acel regat iudeu a început cu Macabeii și cu alianța pe care au făcut-o cu Roma. Toate aceste linii profetice sunt reprezentate în cadrul narațiunii din Daniel capitoul unsprezece și toate se aliniază cu istoria ascunsă a versetului patruzeci. Începând cu versetul cinci, avem tratatul Berenicei, care conduce la Antioh cel Mare și la tratatul fiicei sale, Cleopatra Syra, care are loc în istoria Macabeilor din versetul douăzeci și trei. Macabeii devin parte a acestei linii pe temeiul răscoalei lor împotriva lui Antioh Epifanes, unul dintre ultimii dinastiei seleucide.

Անտիոքոս Եպիփանեսը այն Անտիոքոսն է, որ մ.թ.ա. 168 թվականին, Վեցերորդ Սիրիական պատերազմի ընթացքում, Եգիպտոսում էր՝ Ալեքսանդրիայի մերձակայքում: Անտիոքոս Եպիփանեսը ներխուժել էր Եգիպտոս և գտնվում էր Ալեքսանդրիան գրավելու նախօրյակին: Պտղոմնեոսյան կառավարիչները օգնության համար դիմեցին Հռոմին: Հռոմը ուղարկեց Պոպիլիոս Լաենասին (միայն փոքրաթիվ ուղեկցախմբով՝ առանց բանակի)՝ Սենատից ուլտիմատում հանձնելու համար. Անտիոքոսը պետք է անմիջապես դուրս գար Եգիպտոսից և Կիպրոսից, այլապես պատերազմ կունենար Հռոմի դեմ: Երբ Անտիոքոսը ստացավ նամակը և ժամանակ խնդրեց իր խորհրդականների հետ խորհրդակցելու համար, Պոպիլիոսը, որ նկարագրվում է որպես խիստ և իշխողաբար հրամայող, վերցրեց իր գավազանը և շրջան գծեց արքայի ոտքերի շուրջը՝ ավազի մեջ: Ապա նա հայտարարեց. «Նախքան այդ շրջանից դուրս քայլելը, ինձ պատասխան տուր, որպեսզի այն ներկայացնեմ Սենատին»:

Implicarea era limpede; Antioh nu putea părăsi cercul fără a se angaja să împlinească cerințele Romei — trecerea dincolo de el fără învoială ar fi însemnat război. Uimit și umilit, Antioh a șovăit pentru scurtă vreme, dar apoi a consimțit să se conformeze, și-a retras oștirile din Egipt și s-a întors în Siria. Acest act îndrăzneț de diplomație (sprijinit de reputația tot mai mare a Romei pentru putere) a silit retragerea fără luptă, punând în evidență dominația în ascensiune a Romei în estul Mediteranei. El este adesea invocat drept una dintre originile expresiei „a trasa o linie în nisip” (deși, literal, era un cerc).

Antioh Epifanes a devenit, de asemenea, în înțelegerea protestantă, puterea care se înalță pe sine, cade și întemeiază vedenia din versetul paisprezece al capitolului unsprezece din Daniel.

Na n'oge ndi ahụ ọtụtụ ga-ebili imegide eze nke ndịda; ndi na-apunara mmadu ihe n'etiti ndi gi ga-ebulikwa onwe ha elu iyi mezuo oħuħu ahụ; ma ha ga-ada. Daniel 11:14.

Антиох IV Епифан царуваше през 175–164 г. пр.Хр. и беше осмият от тринадесетте селевкидски царе. Той се стремеше да наложи елинистичната култура и да обедини своята империя под гръцки религиозни практики. През 169 г. пр.Хр. той ограби Храма, забрани юдейските обичаи (обрязване, спазване на съботата, изучаване на Тората) и наложи принасяне на жертви на езически богове. През декември 167 г. пр.Хр. той издигна езически олтар (на Зевс) върху юдейския олтар за всеизгаряния в Храма и принесе в жертва свиня, наред с други осквернителни действия. Това поругаване се оказа последната капка за благочестивите юдеи, които го възприеха като крайно нарушение на светостта на Храма и Божия закон. То предизвика незабавна съпротива, когато Мататия (свещеник от Модин) отказа заповедта на един селевкидски служител да принесе жертва на езически богове и уби един отстъпил юдеин и самия служител, след което избяга в хълмовете със синовете си (бъдещите Макавеи). Това разпали партизанска война и въстание през 167–160 г. пр.Хр., които имаха за цел да възстановят юдейското богослужение и доведоха до повторното освещаване на Храма (Ханука) през 164 г. пр.Хр. под водачеството на Юда Макавей.

La începutul și la sfârșitul Imperiului Seleucid a existat un tratat semnificativ, reprezentat printr-o căsătorie diplomatică, care conținea elementul unei divizări fie între est și vest, fie între nord și sud.

Pe măsură ce Imperiul Seleucid se stinge, Antioh Epifanul devine simbolul puterii romane în ascensiune și centrul indignării Macabeilor. Mai târziu, în istorie, el devine contrafacerea simbolului profetic care stabilește vedenia. Puterea din versetul douăzeci și doi al capitolului unsprezece este zdrobită atunci când prințul legământului a fost zdrobit.

Și brațele unui potop vor fi măturate dinaintea lui și vor fi zdrobite; da, chiar și prințul legământului. Daniel 11:22.

Utawala wa Antioko Epifane ulifikia mwisho mwaka wa 164 KK, karibu miaka mia mbili kabla ya Kristo, “mkuu wa agano” “alivunjwa” msalabani. Tunachotaka kubainisha hapa ni kwamba Dola ya Seleuki ilianza na kuishia kwa ndoa ya mkataba wa kidiplomasia ambamo hila kati ya pande hizo mbili ni jambo lililothibitishwa katika kumbukumbu za kihistoria. Wakati wa utawala wa Antioko Epifane, uasi wa Wamakabayo ulianza, ambao uliwakilisha kwa mfano Mapinduzi ya Marekani. Katika historia ya Wamakabayo, mapambano yao ya kuitupilia mbali mamlaka ya Seleuki yalijumuisha mkataba muhimu na Roma. Aya inayoitaja mkataba huo moja kwa moja inaitambulisha Roma kuwa inatenda kwa hila, au ikisema uongo kwenye meza ya mkataba.

Și, după legământul făcut cu el, va lucra cu viclenie; căci se va ridica și va ajunge puternic cu un popor mic. Daniel 11:23.

Fiecare linie profetică ce precedă vremea sfârșitului din versetul patruzeci conține un tratat încălcat. Uriah Smith, comentând expresia din versetul treizeci „cei ce părăsesc legământul cel sfânt”, consemnează următoarele:

„«Mânie împotriva legământului»; adică împotriva Sfințelor Scripturi, cartea legământului. O revoluție de această natură s-a înfăptuit la Roma. Herulii, goții și vandalii, care au cucerit Roma, au îmbrățișat credința ariană și au devenit vrăjmași ai Bisericii Catolice. Mai ales cu scopul de a extermina această erezie, Iustinian a decretat ca papa să fie capul bisericii și îndreptătorul ereticilor. Biblia a ajuns curând să fie privită ca o carte primejdioasă, care nu trebuia citită de oamenii de rând, ci toate chestiunile aflate în dispută trebuiau supuse papei. Astfel s-a aruncat ocară asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Iar împărații Romei, a cărei diviziune răsăriteană continua încă să existe, aveau înțelegere sau cădășie cu Biserica Romei, care părăsise legământul și alcătuia marea apostazie, cu scopul de a înăbuși «erezia». Omul fărădelegii a fost ridicat pe tronul său semeț prin înfrângerea goților arieni, care stăpâneau atunci Roma, în anul 538 d.Hr.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 281.

Versetul cinci din Daniel unsprezece identifică linia istoriei în care împăratul de la miazăzi oferă o mireasă diplomatică drept simbol al unui tratat care a fost apoi încălcat de împăratul de la miazănoapte. Riposta împăratului de la miazăzi a prefigurat riposta împăratului spiritual de la miazăzi al lui Napoleon împotriva împăratului papal de la miazănoapte în 1798. Tratatul încălcat din versetele cinci până la nouă a prefigurat tratatul de la Tolentino, încălcat de Napoleon, care a prefigurat pretenția lui Putin privind un tratat încălcat de NATO. Riposta lui Napoleon a prefigurat riposta lui Putin împotriva Ucrainei în 2014. Riposta din versetul zece a lui Antioh cel Mare, care a pus capăt celui de-al patrulea război sirian, se aliniază cu Napoleon în 1798 și, de asemenea, cu Putin în 2014. După bătălia de la Panium din anul 200 î.Hr., menționată în versetul cincisprezece,

Antioh a aranjat o căsătorie diplomatică, cu intenția ascunsă de a aduce Egiptul sub stăpânirea sa fără a folosi trupe terestre. Tronul lui Antioh cel Mare a fost transmis fiului său, care a fost asasinat, fapt care l-a adus la tron pe cel mai tânăr fiu al lui Antioh cel Mare, Antioh Epifanul. Acțiunile sale de implementare a obiceiurilor și religiei grecești au provocat revolta macabeilor, care a dus la tratatul înșelător cu Roma din versetul douăzeci și trei. Versetul douăzeci și patru introduce Roma păgână și identifică masa minciunilor a lui Antoniu și Augustus. În versetul treizeci, Roma păgână intră în dialog cu biserica papală, care este desemnată prin expresia „cei ce au călcat legământul cel sfânt”.

Versurile douăzeci și patru până la treizeci reprezintă mărturia Romei păgâne, iar versurile treizeci și unu până la patruzeci oferă mărturia Romei papale. Fiecare rând din Daniel unsprezece, versetul unu, până la versetul patruzeci, reprezintă o linie de profeție care este aplicată în istoria ascunsă a versetului patruzeci. Linia împărăției seleucide, linia împărăției ptolemeice, linia împărăției iudeene a Macabeilor, linia Romei păgâne și linia Romei papale ilustrează toate istoria din 1989 până la legea duminicală. Fiecare dintre aceste linii identifică un tratat încălcat ca element major al istoriei.

Roma este cea care stabilește viziunea din Daniel unsprezece, iar tratatele profetice de înșelăciune atât ale Romei păgâne, cât și ale Romei papale sunt marcate ca fiind progresive și ca având loc înainte ca Roma să domnească în mod suprem în perioadele lor profetice respective și distincte. Ambele puteri au marcat începutul perioadei profetice de supremație ca începând atunci când al treilea lor obstacol a fost învins. Înaintea legii duminicale care va veni curând în Statele Unite va exista un tratat de înșelăciune între două puteri. De patru ori cele două puteri au fost împărații de la miazăzi și de la miazănoapte: o dată între țara cea slăvită a lui Iuda și Roma, o dată între două părți ale triumviratului roman și o dată între Roma păgână și Roma papală. În ambele tratate înșelătoare privitoare la Roma, a fost în esență un tratat între o jumătate a imperiului roman, fie Antoniu al răsăritului, Augustus al apusului, fie Roma păgână a răsăritului și Roma papală a apusului. Patru tratate de înșelăciune între împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi, două între împărații răsăritului și ai apusului și unul între viitorul împărat de la miazănoapte și țara cea slăvită.

Aceasta încheie prezentarea noastră inițială a cărții lui Daniel. Seria Panium reprezintă concluzia seriei consacrate cărții lui Daniel, care constituie introducerea în istoria ascunsă a versetului patruzeci, pe care o vom continua să o examinăm în articolul următor.